

татко. Той е съгласен да отиде пакъ при фабрикантитъ, да поиска една по-висока цена и ако не се съгласятъ, то да се почне варенето въ две-три гюлпани и после пъкъ маслото да се продаде общо.

Дали ще има успѣхъ, азъ не знамъ. Менъ сега ме радва богатството на пжпкитѣ, които следъ день, следъ два ще напълнятъ въздуха съ благоуханието си.

Въ съседната градина две млади момичета чистятъ гжсеницитѣ. Азъ все очаквамъ дано запѣятъ, обаче тѣ мълчеливо вършѣха работата си. Доближихъ се.

— Защо не попѣйте малко?

— Тумнало ли ни е за пѣсенъ, та да пѣемъ? . . .
Нали тати и бати сж на война? Тѣ тамъ се биятъ, а ние бива ли да пѣемъ и се веселимъ?

— Чий момичета сте?

— Я пъкъ тая, кака Евга, не ни познава. . . Пъкъ нали сме лелини дъщери. . .

— Охъ, истина . . . истина, на леля Ерма — Кера и Перпа. . . Ами вие сте порасли, цѣли моми сте станали. Та какъ да ви позная? Имате ли много да чистите, гжсеници? та да си ходимъ заедно.

— Още единъ редъ имаме, како Евге . . . да го изчистимъ, че глей го гюлатъ, вече напѣва, иска да цѣфти. Утре вече ще има първитѣ цвѣтове.

— Колко гюла имате сега. Ще успѣвате ли вие тритѣ да го обирате, или ще вземите и берачки?

— Нѣма да взимаме, защото другитѣ два гюла измръзнаха, не можахме на време да ги зариемъ. Ще помагаме и на васъ. Мама говорила вчера съ вуйчо Богилъ. Кака Людмила и той можаха на време да зариятъ вашитѣ гюлове, та не измръзнаха. . . Ама, каквото даде Богъ. . . Ако падне малко дъждъ сега преди да цѣфнатъ и да се задържи росата, ще наберемъ отъ тия пжпки повече отколкото отъ всичкитѣ.

— Засѣхте ли си лѣтнината?

— Всичко засѣхме, дано не е суша и да се роди, ще се запасимъ за зимата.

И така бѣбрейки дветѣ мои братовчедки, чевръсто обираха клончетата съ излупилитѣ се гжсеници и хвърляха въ дълбокитѣ кошници. Като изчистиха и последния